

Dotsent Tiia Soo 80

Tiia Soo (Tulik) on sündinud Tallinnas 7. veebruaril 1937 ja lõpetanud Tallinna 10. keskkooli.

Ülikoolis valis ta pediatríaeriala. Pärast ülikooli lõpetamist 1963. aastal töötas Tiia Soo ühe aasta Elva Haiglas. Aastal 1964 kutsus dotsent Leida Keres ta Tartusse pediatría-kateedri assistendiks. Tiia Soo asus tööle ka ägedate respiratoorsete haiguste osakonda. Nii algas tema seotus pulmonoloogiaga.

Edasi järgnes aspirantuur (1968–1972). Meditsiinikandidaadi väitekirja „Mõningad arteriaalse vere happe-leelise tasakaalu mõjustavad tegurid ägeda bronhiidi ja pneumooniaga alla 2 aasta vanustel lastel“ kaitses ta 1974. aastal. 1982. aastal anti Tiia Soole dotsendikutse.

Koos kolleegidega osales ta ka õpikute kirjutamisel („Lastehaigused“, „Laste suuhaiguste ennetamine“ jt). Doktor Tiia Soole oli aga kõige südamelähedasem õppetöö, ta oli pediatrite kursusejuhendaja viiel korral. Kõige tihedamad sidemed on tal veel praegugi kursusega, kes lõpetas ülikooli 1977. aastal. Nende lõpetamisel kingitud kell loeb siiani tunde ja minuteid tema elutoa seinal ja seda juba peaaegu 40 aastat! Tiia Soo läks pensionile 1998. aastal.

Soovime juubilarile jätkuvat jõudu ja tervist!

Kolleegide nimel
Tiina Talvik, Heli Grünberg,
Tiina Vinni

KIRI TOIMETUSELE: Arstiõppe valukohast

Sandra Victoria Nei – 6. kursuse arstiõppe tudeng, TÜ haldusjuhtimise magister

Tartu Ülikooli arstiõppe kvaliteedi hindajad töid paljude positiivsete külgede kõrval puudusena välja asjaolu, et tudengitele õpetatakse küll haigete küsitlemist, kuid patsiendi ja tema lähedaste teavitamine ja juhendamine jäävad selgelt tagaplaanile. Mulle ei meenu ühtegi korda, kus oleksime juhendaja toel harjutanud patsiendile õpetuste jagamist, haiguse olemuse selgitamist, ravivalikuid, -skeeme. Palatis keskendutakse raviks vajaliku info kogumisele, mitte patsiendi ja tema lähedaste teavitamisele. Selgitamisoskused kujunevad niivõrd-kuivõrd isevoolliselt arstitöö käigus.

Hindajate kriitikat arvesse võttes lisati kohustuslike õppeainete hulka patsiendiga suhtle-

mise aine, mille käigus käsitletakse seminarivormis motiveeriva intervjuerimise võtteid, konsultatsioonimeetodeid ning erineva vanuse, rahvuse ja terviseseisundiga patsientidega suhtlemise eripärasid. Tudengid saavad teineteiste peal neid võtteid harjutada. See on igati teretulnud õppekavauuendus. Paraku ainuüksi sellest ei piisa.

Lähtudes hindajate kriitikast, saaksime ehk juurutada patsientidega suhtlemise ja selgituste andmise praktilise väljaõppe. Küsitlema ju õpime ja harjutame, aga miks mitte siis ka patsiendi informeerimist ja suunamist õppida ja harjutada? Praktikumi juhendaja valib sobiva patsiendi, õpperuumis arutame tema haigust, diagnoosimist ja ravi ning seejärel

palatis räägime patsiendiga nendel teemadel. Edastame info haiguse ja raviplaani, võimalike kõrvaltoimete ja tüsistuste ning elukorralduse vajalike muudatuste kohta. Siis laseme patsiendil kuulda oma sõnadega üle rääkida. Õigete sõnade leidmine on kunst, kuid ka omandatav oskus, mis paraneb harjutamisega. Kindlasti on ülioluline, et juhendaja valib sobiva patsiendi, kes on sobival ajal sobivas kohas, samuti on tähtis tudengite toetamine ja juhendamine. Iga praktikumi käigus!

Samas näitavad teiste endiste sotsialismimaade kogemused, et heast tahtest üksi on vähe – alustada tuleb praktikume läbiviivate arst-õppejõudude koolitamisest. Vastasel korral tulemusteni ei jõua.